

יום רביעי, ט"ז באייר התשפ"ה
14 במאי 2025

נאום מפקד שייטת 13 היוצא, אל"ם א'

מר יואב גלנט, שר הביטחון לשעבר,
מפקד זרוע הים, אלוף דוד סער סלמה,
מפקד הגיס הצפוני, אלוף דן גולדפוס,
אלוף אליעזר טולדנו,
ראש אמ"ץ הנכנס, תת-אלוף איציק כהן,
רח"ט הפעלה, תת-אלוף מני ליברטי,
פורום ספ"כ חיל הים,
ראשי אגפים ומנהלים בכירים מהשב"כ ומהמוסד,
מפקד הימ"ם ומפקד הימ"ם לשעבר,
מפקדי השייטת לדורותיהם וותיקי היחידה,
מפקדים ולוחמים מכל צה"ל וזרועות הביטחון,
All our brothers in arms
משרתי שייטת 13 – בסדיר, במילואים ואזרחים עובדי צה"ל,
משפחות שכולות,
חברים, משפחתו של ר', משפחתי שלי,
מכובדי כולם,

עת פרידה.

מאתגר, קשה, כמעט בלתי אפשרי - לארוז במילים מסע ארוך כל כך, מורכב כל כך, מסע חיים. מסע שיש בו התבגרות, התפתחות, ולמידה. מסע שיש בו התגבשות של ערכים, של תפיסות עולם, של פיקוד על כל הסוגים שבו, מתחים בלתי נגמרים, החלטות הרות גורל, רוח קרב ורוח האדם. מסע שקשר אותי בעבותות ברזל אל חולות עתלית, אל גלי הים, אל חיל הים, אל צה"ל ואל מדינת ישראל. מסע שעיגן בי שורש, שנטע בי דרך ערך. מסע שעיצב אותי כמפקד, כאדם, כבן זוג, כאבא. מסע שהיו בו הרבה מאוד רגעים של גאווה, לצד רגעים של כאב. גאות ושפל, שמחה לצד צער עמוק, הצלחה לצד כישלונות, שחוק ודמעה. זה טבעו של מסע - יש בו סוגים רבים של גלים, הרים רמים וגאיות, מעגלים שונים מכל וכל.

כל חיי הורגלתי להסתכל קדימה, לצפות אל האופק, לנוע במרחבי השפעה על העתיד. לקראת סיום - פועם הזיכרון, מציף רגעים שניתן ממש לאחוז בהם. בחודש יולי 2023 ניתנה לי הזכות. נשאתי על כתפיי את החובה הקדושה לפקד על שייטת 13. הייתי לגמד שרכב על כתפי הענקים שלפניי, שבנו והכינו את השייטת לרגע שבו קיבלתי את הזכות להוביל אותה. וכעת, אני מעביר את הפיקוד ועובר להיות עוד חולייה בשרשרת הדורות של מפקדי שייטת 13. היה זה ייעוד שלי, מנגינת חיי הבוגרים, מכוחו של ציווי פנימי עמוק.

"כִּי סַעֲרַתְ עָלַי, לְנֶצַח אֲנִיָּה" - כתב אלתרמן.

והשייטת סערה עליי ולנצח אנגן אותה. היא פרטה על המיתרים האישיים שלי את מנגינתה. מנגינה שנשזרה בדורות של לוחמים ומפקדים, כמו מנגנת בתוכי את אותם אידיאלים של ראשית התקומה והתחייה של עם ישראל. מנגינה שתוויה הם הציונות, השליחות, ערכי צה"ל.

השייטת עיצבת את מי שאני כאדם בוגר.

עשרים ושתיים שנים שאני מזוהה איתה, כמו היינו גוף אחד. תורם ונתרם, משנה ומשתנה, יוצר ונוצר. השייטת זיקקה את החוזקות שבי ושיקפה את החולשות שבי, עיצבה את מעשיי, השקפותיי, דמותי וערכיי.

בשיטת למדתי על ערכן של הדבקות במשימה והחתימה למגע.
את הלמידה מתוך עשייה ומתוך חיכוך. את החובה ליזום ואת ערכה של התחבולה. למדתי את ערכה של הרעות, של החברות, של חברים לכל החיים, עם מטען חוויות משותף שזר לא יבין. למדתי את ערכי צה"ל ובעיקר למדתי להיות לאורם ולפעול בדמותם ולא רק לדבר אותם.

בשיטת למדתי מהו לוחם.
מה זה להיות חיי לוחם - חיי אי וודאות, חיי הקרבה, חיים עם סדר עדיפויות לא רציונלי הכלל קודם לפרט מתוך נכונות לשלם את המחיר היקר ביותר בשם האמונה בצדקת הדרך בו ורעות הלוחמים, בכל יום מחדש.
פיקוד בשיטת 13 משמעותו לקבל את הזכות להוביל את הטובים בלוחמיה של מדינת ישראל.

בשיטת למדתי מה זה להיות מפקד.
לשאת באחריות למשימה ולאנשים באופן מוחלט. לאהוב את אנשיך בכל מאודך ולהוביל אותם מכוח אישיותך והדוגמא האישית, ולא מכוח הדרגה או הסמכות. להוביל דווקא כשקשה וכשנראה שהמצב בלתי אפשרי. למדתי תמיד למצוא את הדרך לבצע אבל באחריות.

בשיטת למדתי על פיקוד מלפנים.
על הובלת לוחמים לשדות האש, על ערכה של עבודת הצוות ועל החשיבות האדירה של אמון בתוך צוות. למדתי על החובה של מפקד קרבי לרכוש את אמונם של פקודיו, בשיקול דעתו, בתבונתו המבצעית, בערכים לאורם פועל, באנושיות שלו ועל הצורך שיחוש בתחושת המחויבות שיש לו כלפיהם. למדתי על חשיבות המקצוע של המפקד. למדתי על החובה להיות גאה אך לצד זאת צנוע וביקורתי. לדעת לדרוש ולחבק ומעל לכל למדתי שכל אלו יירכשו אך. ורק בעבודה קשה, פעם אחר פעם מחדש

למדתי על החשיבות העצומה של המגוון אנושי.

בשיטת מגוון אנושי מרתק. יש כאן לוחמים ומפקדים סדירים שעבורם השיטת היא פרק מאוד משמעותי ויחסית קצר במהלך חייהם. יש כאן נגדים שעבורם השיטת היא סוג של מפעל חיים, והם עבור השיטת עוגן מרכזי של ידע, איכות ומקצועיות. יש כאן תומכי לחימה, אנשי טכנולוגיה, אמל"ח ופיתוח, צוותים טכניים, אג"ם, מודיעין וניתוח, אספקה, מנהלה וחינוך, שרשרת ערך עצומה ואדירה, שהיא הבסיס לכל פעילות ובכל ביצוע. יש כאן הרבה מאוד אנשי מילואים, לוחמים ותומכי לחימה- שתמיד אמרו ותמיד יאמרו "הנני – שלחני". אנשי המילואים הם מצפן ערכי עבורנו, קוד גנטי ארוך שנים, דוגמה ומופת לדורות רבים. אנשי המילואים, מעגלי ההשפעה שלכם על זמניים, אתם אוסף שלמורי דרך מעוררי השראה. אתם חלק מרכזי מבניין רוחה של השיטת ושומרי הסף שלה.

בשיטת למדתי על מצוינות כדרך חיים.

מצוינות שבה מבינים כי הדרך אל הפסגה לפעמים חשובה בפני עצמה ובכל מקרה תמיד תבוא פסגה נוספת בעקבות זו שנכבש. למדתי על ההכרח לשאוף תמיד ליותר, לתחקר כל ביצוע ותמיד לדרוש שלמות. אומנם אלה חיי התייסרות אך הם מבטיחים שיפור מתמיד. וזוהי חובתנו!

בשיטת למדתי גם מהי הבדידות אותה חש המפקד ברגעים קשים.

ברגעים של כישלונות ואי הצלחות וברגעים של החלטות קשות. רגעים בהם המשימה והאנשים מתנגשים כך שלא ניתן כבר לאזן ביניהם ואתה חייב להכריע. אתה בעצמך חייב להחליט מה קודם למה. השתדלתי תמיד לבחור בהחלטות הנכונות.

בשבעה באוקטובר - כשלנו. הופתענו.

לא עמדנו בחוזה הבסיסי שלנו מול אזרחי מדינת ישראל ומאז אותה שבת ארורה ומדממת - אנחנו נלחמים במלחמת "חרבות ברזל" מלחמה צודקת מאין כמוה וגורלית. ולי, ניתנה הזכות לממש את חובתי, כמפקד לוחם, ולפקד על השיטת באחת מהתקופות המאתגרות שידענו.

פעלנו בים ומהים, פעלנו ביבשה. פעלנו קרוב ופעלנו רחוק. כתף לכתף עם הכוחות המתמרנים ובמבצעים מיוחדים מתוך התמרון ובעומק. חלק מהמבצעים התפרסמו וחלקם יישארו עלומים לעד. לעיתים פעלנו לבד אך לרוב, עם שותפים נוספים. השותפות הייתה נר לרגלנו. השתדלנו תמיד לברר איפה יש לנו יתרון יחסי ואיפה נכון שניעור באחרים. בזרוע ומחוצה לה. פעלנו עם שירות הביטחון הכללי והמוסד, עם הימייס, עם גדודים, חטיבות ואוגדות ועם כוחות לוחמים רבים נוספים.

בשנתיים האחרונות למדתי על עוצמתה של השיטת בפעולתה ולפעמים גם רק מעצם נוכחותה. בתקופה הזאת ניסיתי לעשות כל שיכולתי, כדי להבטיח שנמצה את פוטנציאל התרומה שלנו למערכה ולהבטיח שבאמת נעשה הכל כדי להשיב את החטופים. היו פעמים שהצלחנו והיו פעמים שלא. אבל תמיד עשינו את הטוב ביותר שיכולנו תחת הציווי - לעשות הכי הרבה שאפשר ובאופן האפקטיבי ביותר שניתן. זאת, תוך שמירה על חיי אנשינו ותוך מימוש האחריות שלנו כלפי המשימה. כל ההצלחות שלכם הן וכל הכישלונות שלי הם.

במלחמה למדתי גם על הצדדים השונים של המוסר. לאורך השנים תמיד עסקנו בערכים של כבוד האדם וטוהר הנשק, בהתייחס לאויב ולאוכלוסייה מתוכה הוא פועל. אני ממש מאמין בערכים אלו. אני מאמין ששמירה עליהם שומרת על עצמנו מפני עצמנו. לצד זאת, המלחמה האירה לי במלוא עוצמתה, כמפקד המשלח לוחמים אל שדה הקרב, כי החובה המוסרית שלנו היא גם, וקודם כל, כלפי אותם הלוחמים וכלפי המשפחות שלהם. כמפקדים עלינו תמיד לשים על המאזניים את שתי המשקולות - את זו האוניברסלית, שמחייבת אותנו כלפי האדם באשר הוא אדם ובה בעת, את החובה הקדושה שלנו, לדאוג שאנשינו ישובו בשלום אל ביתם. אל משפחתם, אל ילדיהם. זו אחריות אדירה.

לצערי הרב במלחמה ספגנו גם אובדנים בנפש. כואב לי על אופק, אלי, יוסי, וקס ואבנר זיכרונם לברכה. אני הולך עם הכאב כל יום. זה לא מרפה. לוחמים גיבורים אלו ומשפחותיהם, הצטרפו בעל כורחם למשפחת השכול של השיטת.

בהזדמנות זו אציין גם את כלל הנופלים של השייטת לאורך השנים ובתוכם, את דוד רובין שהיה לוחם שלי ואת רועי אורן שהיה חבר ילדותי, זיכרונם לברכה. לאורם של כלל הנופלים אנו נושאים יום יום את חובת השירות ביחידה ובדמותם, אנו ממשיכים לפעול לביטחונה של מדינת ישראל ותושביה - משפחות שכולות, אתן חלק בלתי נפרד ממשפחת השייטת וחלק מרכזי בעיצוב רוחה המיוחדת.

השנתיים האחרונות היו עבורי שיא. האיזון המטורף הזה בשייטת בין תחושת השליחות, המשמעות, תחושת המסוגלות, האתגר והסיפוק - הוא בבחינת משהו קסום, לא אמיתי. בנוסף, האנשים. האנשים מיוחדים וכל כך טובים. הריכוז של האיכות האנושית, של הערכים ושל הרוח בכל נקודה בזמן הוא יוצא דופן.

"עַד קֶצְנִי הָעֶצֶב, עַד עֵינֹת הַלֵּיל
"בְּרַחוּבוֹת בְּרִזְלֵי רִיקִים וְאַרְכִּים,
אֱלֹהֵי צוּנֵי שְׁאֵת לְעוֹלְלֵיךְ,
מַעֲנֵנִי הָרֵב, שְׁקֵדִים וְאַמוּקִים".

יחד, צעדנו במסע שנגע בכל הרגשות. צעדנו ימים ולילות. בין הגלים, במנהרות וברחובות הברזל. יחד הרגשנו. יחד נלחמנו. יחד שמרנו על עוללי בית ישראל, יחד הענקנו בצנעה ובגאווה, בדמעה ובחרב, את שיכולנו לתת.

המסע שלי בשייטת תם וכעת, מילים של תודה, של הוקרה.

למפקד זרוע הים - תודה על האמון והאמונה, בדרכי ובפועלנו.
לראשי המספנים, מפקדי הבסיסים, השייטות והפלגות בזרוע - על חברות ושותפות, על אמון בין אישי מיוחד, על עשייה מבצעית, על שיפור מתמיד ועל מסע משותף.
לפיקודים המרחביים ובראשם לפיקוד דרום, לחיל האוויר ובראשן לטייסת 123, לאנשי המודיעין, לאוגדות ובראשן לאוגדה 162, לחטיבות המתמרנות, ליחידות המיוחדות ביבשה ולגדודים איתם פעלנו - תודה על חתירה לניצחון, על שילוב זרועות, על בניית יש מאין, על שייכות ועל שותפות.

לשותפינו בימ"ם, ביחידות המיוחדות, בשב"כ ובמוסד ובמיוחד ליחידות הקצה המבצעיות ואנשי המבצעים - תודח על אחיות ידיים משותפת בכל מאמץ, על יוזמה ותחבולה, על קשר ייחודי ומיוחד, על שותפות אמיתית.

לכל אנשי שייטת 13,

חיילים, לוחמים, נגדים וקצינים, אורחים עובדי צה"ל, מפקדי צוותים, מפקדי יחידות ומחלקות, מפקדי פלגות וכל בני ובנות לשכתי היקרים. תודה על שנתתם וסמכתם. תודה שצעדתם יחד איתי בכל הדרכים בהם פסענו. על הפשיטות המיוחדות, על הרגעים המשותפים ועל היכולת להמציא את עצמנו מחדש, יום יום ולילה לילה, ביחד.

ר', אחי,

בשניים עשר באוקטובר 2003 נכנסנו יחד בשערי השייטת והתחלנו מכין. לאורך השנים פסענו יחד בשביליה של השייטת, הלכנו בדרכיה ופרצנו יחד דרכים חדשות עבודה. אתה לוחם ומפקד, מהטובים שיש.

עלה, למעלה עלה.

כִּי כָח עֲזָ לָךְ,

יֵשׁ לָךְ כֶּנֶפִי רוּחַ,

כֶּנֶפִי נְשָׁרִים אֲבִירִים.

הכנפיים שלך הם אנשי השייטת. חיילים, לוחמים, נגדים ומפקדים. הם חזקים, חסונים, מצוינים - אפשר לעוף איתם לאן שרק תרצה. סומך עליך שתמשיך את דרכה של השייטת ותוביל אותה למחוזות חדשים ולשיאים חדשים. בהצלחה.

לאורכו של המסע שלי היו אנשים רבים והיו גם זוג הורים, הרבה משפחה וחברים ואשה אחת, ושלושה ילדים.

אבא ואמא, תודה על החינוך ועל האהבה שנתתם לי ועל הכוחות שטמנתם בי כדי להתמודד לאורך הדרך ולצמוח גם לתפקיד הזה.

אשתי היקרה, חברתי הקרובה ואהובתי. כמו תמיד, אבל הפעם יותר מכל, את שהענקת לי את הכוח והעוצמה ברגעים הקשים. את שנתת לי את הכוח להמשיך כי ידעתי שאת מגבה אותי ומאמינה כמוני שהתפקיד הזה כל כך חשוב והעת היא כל כך ייחודית. בכל שיחה ובכל מפגש טענת אותי בכוחות חדשים וחיזקת אצלי את האמונה בצדקת הדרך.

ילדי. האור בחיי. סליחה על כל הלילות שנעדרתי. הרגעים שפספסתי. סליחה על הפעמים שחייתם צריכים אותי והייתי חסר. איתי תמיד הייתם, בכל החלטה ובכל ביצוע. משכנע את עצמי כל פעם מחדש שאני עושה את מה שאני עושה כדי שיהיו לכם ולחברים שלכם חיים טובים יותר, כאן במדינת ישראל.

רגע לפני סיום אני חוזר ואומר לעצמי שלעולם תהה השייטת חלק ממני. אני מקווה ומאמין שאשאר חלק ממנה. אני מרגיש שהתפקיד הזה היה ייעוד שלי ועכשיו הגיעה העת לעבור לשליחות הבאה. שליחות אחרת הכוללת פיקוד על אנשים רבים, הובלה שלהם, השפעה חברתית ותרומה לעם ישראל בדרך קצת אחרת. עכשיו אני הולך להעביר קצת ממה שקיבלתי מהשייטת גם למקומות אחרים. את הערכים שספגתי. את החוסן שקיבלתי. את הפיקוד שלמדתי. את מי שאני בזכותה. זו זכות גדולה וחובה ענקית.

ובנימה חיובית ועם הרבה תקווה.

כולנו בתורנו מעצבים את פניה של שייטת 13 והיא בתורה, מעצבת את פנינו. בדרך זו אנחנו כולנו מעצבים את פני ההיסטוריה, את גורל עתידה של מדינת היהודים היחידה בעולם, את פניה של מדינת ישראל. עבודה רבה עוד לפנינו לביצור בטחונה של מדינת ישראל ויש עוד חטופים להשיב - סומך עליכם ומאמין בכם!

עת פרידה.

הענקתם לי מסע יפה, מסע חיים.

הענקתם לי מנגינה.

צליליה ילוו אותי כל ימי חיי.

ואת שייטת יקרה שלי, את הפגישה שלי לאין קץ, כִּי סַעַרְתָּ עָלַי וְלִנְצַח אֶנְגְּנָהּ.

תודה.